

НАШЕТО ИГРИЩЕ

А. Друмевъ

Дискохвъргачъ

Видѣхъ го, може би, петъ или шесть пжти, и познавамъ добре подвизитѣ му. Всѣкога въ атлетическитѣ състезания той биваше все първи на хвърляне дискъ. На спортнитѣ игрища той говорѣше само за усъвършенствуване на играта и величаеше победителитѣ. Тая мисль хранѣше неговия духъ и бързината на неговия дискъ.

Тоя день хвърлянето на дискъ бѣше последно състезание; отъ състезателитѣ той хвърляше последень. Третото хвърляне на неговия конкурентъ задмина неговото второ хвърляне съ половина метъръ. Когато той взе своя дискъ и започна да го люлѣе около себе си, тежестъта на диска дотежа и въ моята ржка, и като че ли увеличи тежестъта въ моето сърдце. Почувствувахъ като че ли всички стави на тѣлото ми се превиха и моето въображение бѣше склонно да предвиди неуспѣхъ на нашия дискохвъргачъ. Но, следъ едно бавно поклащане той задвижи диска като махалото на часовника и неговитѣ равномерни движения се събираха въ извиването му, което метна диска.

Дискътъ се изкачи нагоре и заплава въ въздуха, безъ да се поклати. Азъ го гледахъ съ такъвъ захласъ, че ми стори, като че ли земята се надига да го посрещне. Той падна на земята, безъ